

Írta:

A világ a mobiltelefon feltalálása, pontosabban világméretű elterjedése előtt is működött valahogyan. De ha napjainkban, egy varázsütésre az összes elnémulna egy napra, hétre, hónapra, akkor bizonyosan sokak élete nagyon megnehezülne. Mert az elmúlt két évtizedben szinte szerves része lett az embereknek a maroktelefon, régebbi, közhasznú nevén, a „bunkofon”. A sokszor elátkozott, máskor megbecsült tárgyból, annak történetéből nyílt kiállítás Pécsen, a Néprajzi Múzeumban, a Rákóczi úton. A képen egy szép darab látható, ami legalább kétszer akkora, mint egy új darab.

A mai húszévesek talán el sem hiszik, mekkora volt egy hordozható eszköz, úgy nagyjából két évtizeddel ezelőtt. Kisebb táskaméret, kevés szolgáltatás, recsegés és ropogás, a vonal gyakori megszakadása, kevés előfizető. Ráadásul, a technika elterjedésnek hőskorában még annak is fizetni kellett, akit hívtak. Azok voltak a „rég, szép idők”, amikor még nem egy eszközzel, hanem egyfajta státusszimbólummal álltunk szemben.

Aztán persze a méretek dinamikusán csökkentek, egyre több funkció jelent meg a szolgáltatói palettán. A szöveges üzenet lassan már nem is nagyon érdekes, amikor képet küldhetünk ismerősünknek, ellenségünknek, másodpercek alatt.

A Mobilkor Alapítvány vezetői összegyűjtöttek annyi telefont, hogy abból már érdekes volt megtölteni a tárlókat, megidézve a közelmúltat. Azt a korszakot, ami helyel-közzel egybeesett a rendszerváltással, mások szerint a gengszterváltással.

Szóval, aki okolni, tanulni, nosztalgiázni szeretne, az mindenképpen menjen el körbelesni, mert ezt érdemes látni. Hiszen, bár alig hagytuk magunk mögött az időszakot, mégis rengeteg dolgot üzen az egész, szinte mindenkinek, korosztály nélkül. Bár nagyanyáink szerint végtelenül korszerű dolgok tekinthetők meg, ellenben a tizenévesek álláspontja szerint ódivatú vackokat rejtenek az üveglapok.